

Свугде има корупције. Свугде има злоупотребе власти. Свугде политичке партије раде у корист сопственог интереса, а појединци гледају да кроз политички ангажман извуку нешто за себе. Али у функционалним демократијама јавни интерес односи превагу над партијским и личним интересима. Тако државе просперирарју, тако се друштва развијају. Када се тај однос поремети, почиње авантура која се, по правилу, трагично завршава.

Свугде има и лажних доктори наука, свугде понеки политичар уме да злоупотреби тајне службе не би ли се докопао вредних информација, неко на власти злоставља или сексуално узнемирава жене, понеки властодржац узме понеки проценат да некоем набаци посао, неки државник масно слаже. Али када нешто од тога процури у јавност функционалних демократија, пада влада, или тај неко бива најурен, поднесе оставку, сноси прване последице.

У Србије је све супротно од тога. Александар Вучић и екипа из Српске напредне странке са својим савезницима и муштеријама успоставили су систем личне и партијске неодговорности; личне и партијске интересе су до те мере поставили као приоритет, да се њихово деловање у корист општег интереса уз најбољу вољу не да разазнати.

На разоткривене преваре, малверзације, злоупотребе и остале свињарије и неправде јавно тужилаштво не реагује, полиција не спроводи истраге, правосуђе не доноси пресуде када су у питању људи на власти, или људи који су у спрези са властима.

Истовремено, контролисани медији сваку откривену аферу затрпавају депонијама смећа све до потпуног заташкавања, док не падне у заборав.

Тако је и са најновијом афером прислушкивања. Исту методологију са истим епилогом препознајемо било да се ради о локалном кабадахији Јутки, керамичару Бати Гашићу који воли новинарке које клече, Вулиновој тетци из канаде, Крушику, паду хеликоптера,

рушењу у Херцеговачкој, Аир Србији, Београду на води, преварама окол наоколо Мегатренда, лажним докторима Сенише Малог и Небојше Стефановића, лажном дипломцу Томиславу Николићу, утживим јавним писаријама Жељка Митровића, кршењу устава Александра Вучића...

Све су то вести од два-три-четири дана које потом без икаквих последица по главне, а камоли споредне актере, упркос општем интересу падају у заборав. Српско друштво је до те мере огрезло у заборав, да је изгубило сопствени идентитет и претворило се у наличје друштва са неограниченом неодговорношћу СНС у коме се грађани или клањају вођи, или убијени у појам што нико на власти не сноси последице ни за највеће свињарије и евидентно кршење закона беже из земље или у апстиненцију.

Помисао на то колико је тешко размонтирати овакав систем депримира. Депримира и помисао на то колики ће број грађана Србије на још увек нерасписаним изборима 26. априла, небитно из којих побуда, дати подршку Вођи и оваквом друштву и држави.

Колики-толико оптимизам одржава помисао на општу, тиху или бучну, побуну против опште ненормалности до које ће – да се закључити из личног искуства мало старијих,

дешавањима у окружењу и историје – кад-тад свакако доћи.

(Време)